

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania S. K.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie  
o podjęcie wypłaty emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 27 marca 2025 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. akt III AUa 2922/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami  
z art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa  
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2024 r. oddalił apelację odwołującego się S. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 17 września 2020 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie z dnia 27 marca 2020 r. przyznającej odwołującemu się od dnia 1 lutego 2020 r. emeryturę na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 1631 ze zm., dalej ustawa emerytalna), a następnie zawieszającej jej wypłatę, wobec zbiegu świadczenia z emeryturą wojskową oraz orzekł o kosztach postępowania.

Według Sądu Apelacyjnego wywiedziona apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ wyrok Sądu Okręgowego, pomimo błędnego uzasadnienia, był trafny. Odwołujący się pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., a emerytura wojskowa została mu przyznana na podstawie art. 15 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 305, dalej ustawa zaopatrzeniowa), a więc z ograniczeniem wysokości kwoty emerytury maksymalnie do 75% podstawy wymiaru. Istotne jest również, że przy obliczeniu wysokości emerytury wojskowej nie zostały wykorzystane żadne okresy ubezpieczenia cywilnego, tj. inne niż okresy służby wojskowej. Sąd Apelacyjny ocenił, że nie można żądania odwołującego się rozważać przy uwzględnieniu argumentacji prawnej wynikającej z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 114), ponieważ konieczne jest odwołanie się w tym zakresie do późniejszej wykładni przepisów prawa materialnego przedstawionej w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/2 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58).

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę na to, że linię orzecniczą Sądu Najwyższego po dacie powzięcia uchwały z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21, należy uznać za jednolicie odwołującą się do interpretacji przepisów prawa materialnego zawartej w tej uchwale. Nie ma zatem jurydycznych argumentów, które przemawiałyby za odstąpieniem od takiej wykładni. Skoro odwołujący się zawodową służbę wojskową pełnił w latach 1971 - 2002, a zatem niewątpliwie pozostawał w służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r., zaś na podstawie decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 9 października 2002 r. przyznano mu emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy wymiaru, która została obliczona bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest on uprawniony do emerytury powszechnej, to wypłacie podlega tylko jedno ze świadczeń emerytalnych (tj. wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego), czemu prawidłowo dał wyraz organ rentowy w zaskarżonej decyzji.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł odwołujący się, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to: 1) art. 14 ust. 2 w związku z art. 15 i art. 18 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, przez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że z samego faktu, iż procentowy wymiar świadczenia emerytalnego dla żołnierza pozostającego w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. wynosi 75% (na co składa się 81,6% z tytułu 31 lat wysługi emerytalnej), nie wynika brak możliwości włączenia okresów cywilnego stażu emerytalnego do algorytmu obliczenia wysokości emerytury wojskowej; 2) art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej, przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten nie ma zastosowania do skarżącego, który został powołany do służby wojskowej przed dniem 1 stycznia 1999 r. w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia winna prowadzić do wniosku, że zasada wypłaty jednego świadczenia ma zastosowanie do wszystkich żołnierzy zawodowych, których emerytura wojskowa została ustalona na zasadach określonych w art. 15a ustawy zaopatrzeniowej (a więc bez uwzględnienia „cywilnych” okresów składkowych), a nie wyłącznie do tych, których emerytura wojskowa została ustalona wprost na podstawie art. 15a tej ustawy, tj. tych, którzy zostali powołani do służby po dniu 1 stycznia 1999 r., a w konsekwencji błędne oddalenie apelacji i tym samym utrzymanie stanu bezpodstawnego zawieszenia wypłaty świadczenia przyznanego skarżącemu, mimo że jego wojskowe świadczenie emerytalne zostało obliczone według zasad określonych w art. 15a ustawy zaopatrzeniowej; 3) naruszenie zasady równości i niedyskryminacji wynikającej z art. 32 Konstytucji RP, przez nierówne traktowanie emerytów wojskowych, których wysokość emerytury wojskowej została ustalona wyłącznie na podstawie wysługi wojskowej przez taką interpretację art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej, która prowadzi do przyznania jedynie niektórym z nich prawa do wypłaty zarówno świadczenia wojskowego, jak i świadczenia z powszechnego systemu emerytalnego, mimo że główną przesłanką różnicującą te osoby jest data przyjęcia do służby wojskowej.

Skarżący zarzucił także naruszenia przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 385 w związku z art. 386 § 2 w związku z art. 379 pkt 5 w związku z art. 148<sup>1</sup> § 1 k.p.c., przez oddalenie apelacji i

nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w sytuacji, w której Sąd ten rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy skarżący pismem z dnia 10 lipca 2020 r. złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, co skutkowało pozbawieniem strony możliwości obrony swoich praw, a w konsekwencji nieważnością postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą kasacyjną. W przypadku uznania przez Sąd Najwyższy, iż podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, a podstawy naruszenia przepisów postępowania okazałyby się nieuzasadnione (art. 398<sup>16</sup> k.p.c.) skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę przez uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego przez przyznanie mu prawa do wypłaty świadczenia od dnia 1 lutego 2020 r. oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które powstało na tle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 oraz uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21, które są zasadniczo sprzeczne i prowadzą do różnego zastosowania art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej. Skarżący stawia pytanie „czy w świetle zasady niedyskryminacji wyrażonej w art. 32 Konstytucji RP dopuszczalne jest różnicowanie sytuacji emerytowanych żołnierzy w oparciu wyłącznie o przesłankę daty przyjęcia do służby, w szczególności w związku z wejściem w życie (po podjęciu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21) ustawy z dnia 15 maja 2022 r. m.in. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2022 r., poz. 1115), którą dodano art. 15aa, pozwalający żołnierzowi zawodowemu

pozostającemu w służbie po dniu 1 stycznia 1999 r. na łączne pobieranie emerytury wojskowej z emeryturą cywilną”.

W ocenie skarżącego w sprawie zachodzi również potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotycząca interpretacji użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej pojęcia „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin”, w szczególności czy oznacza on emeryturę, która została przyznana na podstawie wyżej wymienionych przepisów, tzn. niewystarczające jest obliczenie emerytury na zasadach określonych w tych przepisach, a konieczne jest spełnienie także kryteriów podmiotowych w nich określonych (moment powołania do służby wojskowej) oraz oceny dopuszczalności w świetle zasady równości i niedyskryminacji wynikającej z art. 32 Konstytucji RP wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej, która prowadzi do różnicowania analogicznej sytuacji żołnierzy-emerytów, którzy nie mają możliwości zaliczenia „cywilnych” okresów składkowych do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, w zależności, czy zostali przyjęci po raz pierwszy do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r., czy po dniu 1 stycznia 1999 r.

Ponadto w sprawie ma miejsce nieważność postępowania, bowiem wydanie wyroku przez Sąd pierwszej instancji z naruszeniem art. 148<sup>1</sup> § 3 k.p.c. skutkowało pozbawieniem strony możliwości obrony praw, a w konsekwencji nieważnością postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Skarżący w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, oprócz dowodów z dokumentów, złożył również pismem z dnia 10 lipca 2020 r. wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczności wskazane w treści odwołania, a ponadto na okoliczność okresu służby wojskowej oraz zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej. Pomimo złożenia tego wniosku, Sąd pierwszej instancji rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym, co stanowi naruszenie art. 148<sup>1</sup> § 1 zdanie drugie 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie

od skarżącego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Ponadto dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c., ale żadna z tych przesłanek w rozpoznawanej sprawie nie występuje.

W pierwszej kolejności należy w związku z powyższym odnieść się do najpoważniejszego zarzutu skarżącego dotyczącego nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Przypomnieć trzeba, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji. W judykaturze Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa stanowisko, zgodnie z którym nieważność postępowania nieuwzględniona przez sąd drugiej instancji z urzędu lub na zarzut strony stanowi uzasadnioną podstawę skargi tylko wtedy, gdy miała znaczenie dla wyniku sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5, poz. 81; z dnia 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999 nr 3, s. 58; z dnia 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 262; z dnia 11 grudnia 2006 r., OSNP 2008 nr 3-4, poz. 27; z dnia 8 maja 2007 r., II PK 297/06, M. Prawn. 2007 nr 11, s. 587; z dnia 22 lutego 2011 r., II UK 290/10, LEX nr 817531; z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 11/11, LEX nr 1043978). Skoro skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, to wyłączone jest bezpośrednie badanie w postępowaniu kasacyjnym naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, przez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. stosownego zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 lub art. 386 § 2 k.p.c. i wykazania, że to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2009 r., I UK 63/09, LEX nr 529764), czego skarżący nie uczynił. Ponadto stosowanie do treści art. 148<sup>1</sup> § 3 k.p.c. wniosek o wysłuchanie na rozprawie trzeba złożyć w pierwszym piśmie procesowym, a pismo procesowe z dnia 10 lipca 2020 r. było – co wynika z ustaleń faktycznych w sprawie – kolejnym, a nie pierwszym pismem procesowym. Stąd nie można zgodzić się ze skarżącym, iż w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

W przypadku zaś powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze

stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa rodzi po stronie skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 r., I UK 24/17, LEX nr 3376143 czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07,

OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie konieczne jest także, choćby przykładowe, wskazanie orzeczeń, w których ten sam przepis prawa byłyby odmiennie wykładany. Należy również podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych przez siebie przesłanek przedsądu, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Przedstawione we wniosku skarżącego wątpliwości dotyczące wykładni art. 95 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej zostały już rozstrzygnięte w powołanej przez Sąd Apelacyjny i znanej w związku z tym skarżącemu uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21, która usunęła występującą we wcześniejszym orzecznictwie rozbieżność. W uchwale tej wyrażono pogląd prawny, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej). Sąd Najwyższy w powiększonym składzie stanął na stanowisku, że budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy” (zaopatrzeniowej) użyty w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do

zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz po dniu 31 grudnia 2012 r.

Istotne pozostaje to, że uchwała III UZP 7/21 rozstrzygnęła wątpliwości interpretacyjne dotyczące sytuacji, w której żołnierz zawodowy powołany do służby przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie mógł skorzystać (z przyczyn obiektywnych) z możliwości obliczenia emerytury wojskowej z uwzględnieniem „stażu cywilnego”, ponieważ sytuacja ta była podobna do takiej, w której znajdował się żołnierz powołany do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. i którego emerytura została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy zaopatrzeniowej. I to takiej sytuacji dotyczył powodujący rozbieżność w orzecznictwie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, w którym przyjęto, że użyte w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy” (zaopatrzeniowej) oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Jednakże w uchwale III UZP 7/21 Sąd Najwyższy szeroko wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, iż powinien otrzymywać dwa świadczenia, a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17. Sąd Najwyższy w uchwale III UZP 7/21 wyraził ponadto zdanie, że systemowa wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy” (zaopatrzeniowej) daje podstawę do przyjęcia, że ów wyjątek należy interpretować nie tylko przedmiotowo, to znaczy wyłącznie przez pryzmat zasad obliczania emerytury wojskowej wynikających z art. 15a albo 18e ustawy zaopatrzeniowej, ale także podmiotowo, co oznacza konieczność wzięcia pod uwagę adresatów tych przepisów. To dla nich ustawodawca wprowadził bowiem (na przyszłość) możliwość równoczesnego pobierania emerytury wojskowej i emerytury powszechnej, odbierając im równocześnie prawo do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia stażu „cywilnego” i pozostawiając jednak taką samą możliwość

(prawo wyboru) także dla żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r., po spełnieniu (poczynając od dnia 1 stycznia 2025 r.) przesłanek określonych w art. 18 i ustawy zaopatrzeniowej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2024 r., II USK 321/22, LEX nr 3688690).

Podsumowując ten wątek rozważań, stwierdzić należy, że w sprawie nie występuje ani sugerowane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne, ani potrzeba wykładni przepisów prawnych (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2024 r., III USKP 147/23, LEX nr 3717270; z dnia 8 maja 2024 r., II USKP 14/23, LEX nr 3711945; z dnia 12 marca 2024 r., II USKP 41/23, LEX nr 3692592; z dnia 17 października 2023 r., II USKP 113/22, LEX nr 3616767).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy przyjął, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania jego skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu i w oparciu o art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]